

فرصتی برای گسترش هنر شهری مشهد در جهان

گفت‌وگو با اعضای هیئت مدیره انجمن صنفی هنرهای شهری مشهد

شکیبا افخمی‌راد

مشهد را می‌توان یکی از شهرهای پیش‌تاز در حوزه هنرهای شهری دانست، شهری که بیش از ۱۳ سال تجربه برگزاری جشنواره هنرهای شهری را در کارنامه خود دارد و هر ساله با نصب آثار هنری، فضای زیبا و خاطره‌انگیزی را برای زائران و مجاوران امام‌رضا^(ع) به‌ارمغان می‌آورد. بااین حال همچنان چالش‌ها و مشکلاتی بر سر راه پیشرفت هنرهای شهری در مشهد وجود دارد. مشکلاتی که باعث شده است گروهی از هنرمندان دست به تأسیس انجمن صنفی هنر شهری مشهد بزنند. دومین مجممع عمومی این انجمن چندی پیش برگزار شد و براساس رای اعضا، محمد حسین ماموریان، صالح موسویان، امیرمهدی وثوق، مسعود وزیری و لادن اوزنگی به عنوان اعضای هیئت‌مدیره جدید انتخاب شدند. هم‌زمان با برگزاری این انتخابات، به سراغ هیئت مدیره جدید انجمن صنفی هنرهای شهری مشهد رفتند. ایمویان، هادر باره، اولویت‌های کاری انجمن، وضعیت هنرهای شهری مشهد و چالش‌های پیش‌روی آن گفت‌وگو کردیم که در ادامه می‌خوانید.

- برنامه‌ای برای صدور هنرهای شهری

محمد حسین ماموریان، هنرمند مجسمه‌ساز، درباره اهداف انجمن صنفی هنرهای شهری توضیح می‌دهد: هدف‌مادر و هله‌اول، پیگیری موضوعات صنفی و حمایت از هنرمندان است. اما در کنار آن برنامه‌های دیگری هم داریم؛ مثلاً می‌خواهیم در قالب بسته‌های تبلیغاتی، خدمات و سوابق هنرمندان را به شهرها و حتی کشورهای دیگر معرفی کنیم؛ اتفاقی که می‌تواند به پویا تر شدن اقتصاد هنر در مشهد کمک کند، باعث اشتغال زایی بیشتری شود و در صورت امکان حتی آرا‌آوری کند. او که باور دارد انجمن می‌تواند مسیر دریافت سفارش‌های خارجی را برای هنرمندان آسان‌تر کند. یادآوری می‌کند: پرداختن به هنرهای شهری، از ۱۵ سال پیش در مشهد شروع و سپس در تمام ایران همه‌گیر شد. اگر ما بتوانیم این تجربیات را به سایر نقاط منطقه هم انتقال دهیم، اتفاقات خوبی رخ خواهد داد.

ماموریان با تاکید بر مزایای صدور هنرهای شهری بیان می‌کند: هنگامی که هنرمند پروژه‌ای را می‌پذیرد، می‌تواند چندین شهروند دیگر را هم مشغول به کار کند که برکتی برای شهر است. همچنین این اتفاق می‌تواند ارتقای فرهنگی را به همراه

داشته باشد. به نظر این مجسمه‌ساز اگر مشهد مرکزیت خود را در زمینه هنرهای شهری ادامه دهد و قطب صادرکننده این فرهنگ و محصولات فرهنگی باشد، شهروندانش هم از جنس دیگری خواهند شد، یعنی خوش‌سلیقه‌تر و حساس‌تر، کم‌الینگر و کم‌موشه‌پاين گونه هستند، مثلاً دیگر هر آلمانی آن‌ها را به وجد نمی‌آورد و سختگیر تر شده اند که اتفاق خوبی است. او که مشهد را کپکشانای پراز ستاره‌های فعال در زمینه هنرهای شهری می‌داند، بیان می‌کند: ما از هنرمندان مشهدی دعوت کردیم در یک انجمن کنار هم باشیم و بتوانیم خدمات و محصولاتمان را در قالب بسته‌های تبلیغاتی به شهرهای دیگر ارائه کنیم. به این ترتیب، می‌توانیم قوی‌تر ظاهر شویم و هم زمان طیف وسیع‌تری از نیازهایی را که شهرهای مختلف به محصولات فرهنگی دیداری دارند، تأمین کنیم.

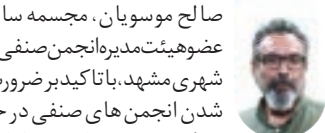
از ماموریان درباره بزرگ‌ترین چالش پیش‌روی هنرهای شهری مشهد می‌پرسیم که این‌گونه پاسخ می‌دهد: بزرگ‌ترین چالش هنرهای شهری مشهد، این است که هر مدیری سر کار می‌آید، با سلايق خودش پیش می‌رود و آن مسیری را که قبلاً طی شده است، نادیده می‌گیرد. من احساس می‌کنم بزرگ‌ترین کاری که در این زمینه می‌توان انجام داد، نوشتن یک طرح جامع توسط سیاست‌گذاران شهری و هنرمندان است تا فردی که مدیر می‌شود، براساس همان طرح جلو برود و از اول شروع

«تئاتر» و «مشهد» دو واژه است که هریک معنای خود را دارند ولی وقتی کنار هم قرار می‌گیرند، یک جریان هنری به‌شمار می‌آیند که تاریخ و هویت خود را به‌رخ تئاتر کشور می‌کشند. وقتی از «تئاتر مشهد» حرف می‌زنیم، یعنی جریان تأثیرگذاری که هم هنرمندان در مسیر تعالی و تکامل خود به تولید اثر پرداخته‌اند و هم مردم چشم به آثار فرزندان هنرمند شهرستان دوخته‌اند. به تعبیر دیگر هم فرهنگ در تئاتر موج می‌زند و هم پشتوانه‌ای قوی چون اقتصاد در کنارش پهلو گرفته است، بنابراین در این مسیر نه تنها کمیت اهمیت پیدا می‌کند، بلکه موضوع کیفیت آثار نیز باید داستانی جدی در سیاست‌های پیش‌روی مدیریت هنری مشهد و استان باشد.

در دهه ۹۰ و به خصوص سال‌های ۹۲ تا ۹۸ که در تئاتر مشهد، فرهنگ و اقتصاد را کنار هم داشتیم، از مشهد و تئاترش به عنوان الگویی کامل برای سایر هنرهایاد می‌شد، البته در همان سال‌ها هم، بی‌تدبیری وی توچهی سبب می‌شد گاهی اجراهای هرچیزی بر روی صحنه به عنوان تئاتر باشیم اما از اسفند ۹۸ (از زمان شیوع ویروس کرونا) تاکنون که ویروس

بناشدن روز

بناشدن روز

صالح موسویان، مجسمه‌ساز و دیگر عضو هیئت‌مدیره انجمن صنفی هنرهای شهری مشهد، با تاکید بر ضرورت زیاد تر شدن انجمن‌های صنفی در حوزه هنر می‌گوید: هنرمندان معمولاً انزو طلب هستند، از این رو اگر حششان جایی از بین رفته و رفتار نامناسبی با آن‌ها شنده است، کمتر مورد توجه قرار گرفته‌اند. اما انجمن صنفی هنرهای شهری مشهد می‌تواند تا حدی این موضوع را جبران کند، انجمنی که قصد تقابل ندارد و می‌خواهد تعامل داشته باشد.

او یادآوری می‌کند: الان مدیرعامل فعلی خانه هنرمندان، نگاه تقابلی ندارد، چون انجمن ما و تشکل‌ها را به شکل ساختاری می‌شناسد، از این رو سبتر و فضا را برای تعامل ایجاد کرده است تا بتوان اتفاقات خوبی را در حوزه هنرهای شهری

موسویان نیز تغییر مدیران را یکی از معضلات هنرهای شهری مشهد می‌داند و تصریح می‌کند: معمولاً مدیران که تغییر می‌کنند، تجربه‌های سال‌های گذشته را جدی نمی‌گیرند و شهر را مکان آزمون و خطای خودشان کرده‌اند که برخی اوقات باعث اتلاف هزینه و انرژی می‌شود.

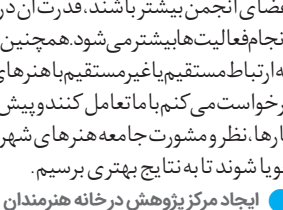
این هنرمند برای جلوگیری از گم شدن تجارب گذشته پیشنهاد می‌دهد: به نظر من اگر در خانه هنرمندان، کتابخانه و مرکز پژوهشی ایجاد شود که انجمن صنفی نیز بتواند آنجا فعالیت‌یتی کرده، از نگاه‌های پژوهشی دوستان و پژوهشگران حوزه شهری استفاده کنند، می‌توانیم روند هنرهای شهری را از شکل سینوسی به یک رشد پلکانی با شیب منطقی برسانیم.

او با اشاره به افت کمی و کیفی آثار هنری شهری در مشهد، یادآوری می‌کند: یکی از مولفه‌هایی که هنر دارد، بدیع و تازه بودن آن است. شاید ما در سال‌های اولیه پرداختن به هنر شهری، دنبال ایده‌های ناب نبوده ایم، حتی گاهی کپی ناقصی از آثار هنرمندان دیگر را در مشهد اجرا می‌کردیم، اما الان نیاز به هویت

عبدالله سمنگانی

به تجربه اندوزی نکند، اتفاقی که هزینه‌های زیادی را به دنبال دارد. مجسمه‌ساز شهرمان ضمن دعوت از هنرمندانی با تجربه کار شهری برای حضور در انجمن، یادآوری می‌کند: هر قدر اعضای انجمن بیشتر باشند، قدرت آن در پیگیری کارها و انجام فعالیت‌های بیشتر می‌شود. همچنین از سازمان‌هایی که ارتباط مستقیم یا غیرمستقیم با هنرهای شهری دارند، درخواست می‌کنم با ما تعامل کنند و پیش از انجام برخی کارها، نظر و مشورت جامعه هنرهای شهری مشهد را هم جویا شوند تا به نتایج بهتری برسیم.

ایجاد مرکز پژوهش در خانه هنرمندان

محمد حسین ماموریان، مجسمه‌ساز و دیگر عضو هیئت‌مدیره انجمن صنفی هنرهای شهری مشهد، با تاکید بر ضرورت زیاد تر شدن انجمن‌های صنفی در حوزه هنر می‌گوید: هنرمندان معمولاً انزو طلب هستند، از این رو اگر حششان جایی از بین رفته و رفتار نامناسبی با آن‌ها شنده است، کمتر مورد توجه قرار گرفته‌اند. اما انجمن صنفی هنرهای شهری مشهد می‌تواند تا حدی این موضوع را جبران کند، انجمنی که قصد تقابل ندارد و می‌خواهد تعامل داشته باشد.

او یادآوری می‌کند: الان مدیرعامل فعلی خانه هنرمندان، نگاه تقابلی ندارد، چون انجمن ما و تشکل‌ها را به شکل ساختاری می‌شناسد، از این رو سبتر و فضا را برای تعامل ایجاد کرده است تا بتوان اتفاقات خوبی را در حوزه هنرهای شهری

موسویان نیز تغییر مدیران را یکی از معضلات هنرهای شهری مشهد می‌داند و تصریح می‌کند: معمولاً مدیران که تغییر می‌کنند، تجربه‌های سال‌های گذشته را جدی نمی‌گیرند و شهر را مکان آزمون و خطای خودشان کرده‌اند که برخی اوقات باعث اتلاف هزینه و انرژی می‌شود.

این هنرمند برای جلوگیری از گم شدن تجارب گذشته پیشنهاد می‌دهد: به نظر من اگر در خانه هنرمندان، کتابخانه و مرکز پژوهشی ایجاد شود که انجمن صنفی نیز بتواند آنجا فعالیت‌یتی کرده، از نگاه‌های پژوهشی دوستان و پژوهشگران حوزه شهری استفاده کنند، می‌توانیم روند هنرهای شهری را از شکل سینوسی به یک رشد پلکانی با شیب منطقی برسانیم.

او با اشاره به افت کمی و کیفی آثار هنری شهری در مشهد، یادآوری می‌کند: یکی از مولفه‌هایی که هنر دارد، بدیع و تازه بودن آن است. شاید ما در سال‌های اولیه پرداختن به هنر شهری، دنبال ایده‌های ناب نبوده ایم، حتی گاهی کپی ناقصی از آثار هنرمندان دیگر را در مشهد اجرا می‌کردیم، اما الان نیاز به هویت

وثوق تاکید می‌کند: ما باراه اندازی این انجمن، سختی کار را از روی‌شانه‌های شهرداری ها و سازمان‌های مرتبط برمی‌داریم. یعنی در سنجش سطح هنرمند برای اجرای پروژه و قیمت‌گذاری آثار، می‌توانیم کمک کنیم. به گفته وی، انجمن صنفی قرار نیست علیه هنرمندان کار کند و در واقع مرجعی است که می‌تواند جلوی اختلاف‌ها را بگیرد.

- ضرورت همدلی هنرمندان

لادن اوزنگی، هنرمند تصویرگر و دیگر عضو هیئت مدیره انجمن، بزرگ‌ترین چالش هنرهای شهری مشهد را از بین رفتن حق و حقوق برخی هنرمندان می‌داند و بر این باور است که انجمن می‌تواند پیگیر این موضوع باشد.

به نظر او مشهد همیشه جایگاه خوبی در زمینه هنرهای شهری در کشور داشته است و انجمن صنفی هنرهای شهری هم می‌تواند در جهت پیشرفت این مسیر گام بردارد. این هنرمند بر ضرورت همدلی بین هنرمندان تاکید می‌کند و می‌گوید: وقتی جمعی کنار هم می‌آیند و صنفی را پایه‌گذاری می‌کنند، هر چه منسجم‌تر، پرتعدادتر و متحدتر باشند، کارهای موثرتری می‌توانند انجام دهند.

او یادآوری می‌کند: تجربه‌های بچه‌هایی که در این سال‌ها در مشهد کار کرده‌اند، از طریق شکل‌گیری یک انجمن انتقال پذیر است. همچنین در این انجمن، فراخوان‌ها به اشتراک گذاشته می‌شود و افراد متقاضی معرفی می‌شوند. در واقع با کمک انجمن، اطلاعات در دسترس‌تر خواهد بود و حمایت‌های بیشتر خواهد شد. اوزنگی از هنرمندان درخواست می‌کند که بدون حب و بغض و با گشاده‌دلی کنار همدیگر بایستند. به باور او یک جمع وقتی قدرت می‌گیرد که همه هنرمندان در قالب کار گروه‌های مختلف در داخ‌لش حضور داشته باشند.

- ضرورت به‌روزر بودن مبالغ قراردادها

مسعود وزیری، از اعضای هیئت مدیره انجمن صنفی هنرهای شهری مشهد، نیز بر ضرورت به‌روزر بودن مبالغ قراردادها می‌تواند تاکید می‌کند و می‌گوید: معمولاً افرادی که با هنرمندان قرارداد می‌بندند، نهاد‌های دولتی هستند. کارشناسان آن‌ها ارقامی را برای این قراردادها در نظر می‌گیرند که به‌روز نیستند. برخی هنرمندان هم چاره‌ای ندارند و این قرارداد یک طرفه را می‌پذیرند. ما در انجمن می‌خواهیم این چالش را برطرف کنیم.

او درباره وضعیت هنرهای شهری در مشهد توضیح می‌دهد: اوایل‌ی که این کار در مشهد شروع شد، دست هنرمندان در خلق ایده بسیار باز بود اما به مرور زمان مدیران شهری که معمولاً جناحی انتخاب می‌شدند، طرز فکر و اولویت‌هایشان را در انتخاب آثار شهری

داخل می‌دادند.

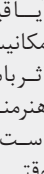
این هنرمند، بزرگ‌ترین معضل هنرهای شهری را دخالت افراد غیرمتخصص می‌داند که گاهی نفوذ خیلی زیادی هم دارند و باعث می‌شوند دست هنرمند در خلق ایده و اجرای کار بسته شود.

او تاکید می‌کند: هنرمند برای خلق اثر هنری، باید رها و آزاد باشد. اما این دخالت‌هایی که به مرور زمان بیشتر هم شده، تأثیر منفی بر روی کار گذاشته است. وزیری درباره صدور هنرهای شهری مشهد به دیگر نقاط ایران نیز توضیح می‌دهد: اکنون بسیاری از شهرهای دیگر ایران به هنرمندان مشهدی کار سفارش می‌دهند. در هیئت مدیره جدید انجمن هم پیشنهاد شده است از اعضای انجمن، رزومه‌شان را دریافت و نمونه‌کارهایشان را به صورت آلبوم آماده کنیم. در ادامه قرار شد با ادارات و سازمان‌ها و حتی شهرداری‌های شهرهای دیگر مکاتبه کنیم تا بتوانیم سفارش‌های مختلفی را جذب کنیم. همچنین درصی از قراردادی را که بسته می‌شود، از هنرمند بگیریم تا برای صندوق انجمن هم درآمد زایی داشته باشیم و در ادامه بتوانیم کارهای بزرگ‌تری انجام دهیم.

او تاکید می‌کند: هنرمند برای خلق اثر هنری، باید رها و آزاد باشد. اما این دخالت‌هایی که به مرور زمان بیشتر هم شده، تأثیر منفی بر روی کار گذاشته است. وزیری درباره صدور هنرهای شهری مشهد به دیگر نقاط ایران نیز توضیح می‌دهد: اکنون بسیاری از شهرهای دیگر ایران به هنرمندان مشهدی کار سفارش می‌دهند. در هیئت مدیره جدید انجمن هم پیشنهاد شده است از اعضای انجمن، رزومه‌شان را دریافت و نمونه‌کارهایشان را به صورت آلبوم آماده کنیم. در ادامه قرار شد با ادارات و سازمان‌ها و حتی شهرداری‌های شهرهای دیگر مکاتبه کنیم تا بتوانیم سفارش‌های مختلفی را جذب کنیم. همچنین درصی از قراردادی را که بسته می‌شود، از هنرمند بگیریم تا برای صندوق انجمن هم درآمد زایی داشته باشیم و در ادامه بتوانیم کارهای بزرگ‌تری انجام دهیم.

کیفیت زمانی می‌تواند به آثار نمایش مشهد برگردد که مشکلات اقتصادی تماشاخانه‌ها و اهالی تئاتر حل شود تا آن‌ها مجبور به اجرای هر چیزی جز تئاتر بر روی صحنه نباشند و شوهر آبی فنی که متشکل از هنرمندان صاحب‌نظر تئاتر بودند، دوباره راه اندازی شوند و به جای نظر کارشناسانه اعضای این شورا، فقط تعداد اجراهای آن نمایش و اجاره، ملاک قرار نگیرد. بی‌تردید این مهم بدون حمایت و برنامه‌ای منسجم رخ نمی‌دهد. بنابراین آنچه در تئاتر این روزها می‌بینیم، اقتصاد نیست، بلکه بلشویبی است که نتیجه بی‌برنامگی، بی‌تدبیری و بی‌سیاستی محتوایی و اجرایی است که هر کسی به خودش اجازه می‌دهد بدون رزومه، کاری را به عنوان کارگردان روی صحنه ببرد و هر تماشاخانه هم هر مبلغی را بدون هیچ‌سازوکار قانونی از او بگیرد و هر قیمتی روی صندلی‌ها بگذارند و همه چیز به سمتی برود که همان تغییر شاخص‌های تئاتر برای مخاطب تئاتر مشهد است و اسامش را هم برنامه‌ریزی برای رونق تئاتر مشهد بگذارند. این روزها جای شورای سیاست‌گذاری تئاتر خالی است تا مانند گذشته، خود هنرمندان برای وضعیت خویش تصمیم بگیرند.

رایک جاجبران کند. به عبارت دیگر در برخی تئاترها، کیفیت قربانی کمیت می‌شود و ظاهراً در این مسیر هم نه نظارتی هست و نه سیاستی برای آینده تئاتر مظلوم مشهد و ما را برابر چند سوال قرار می‌دهد: چرا همه تئاترها فقط از لحاظ نظارتی بررسی می‌شوند؟ چرا هیچ‌گاه برای کیفیت آثار، مجوزهای لازم صادر نمی‌شود؟ چرا آثار و نیز تماشاخانه‌ها را مدیریت هنری استان طبقه‌بندی و درجه‌بندی هنری نمی‌کند؟ آیا قیمت بلیتی که کارگردان بدون هیچ مکانیسمی تعیین می‌کند، نباید براساس کیفیت اثر باشد؟ آیا تماشاگر تئاتر که همیشه کنار هنرمندان نمایش بوده و از آن‌ها حمایت کرده است، حق انتخاب آگاهانه را ندارد؟ متأسفانه وقتی اقتصاد یا بهتر بگوییم مسائل مالی، وزنه قوی‌تری در برابر مفاهیم و محتوای تئاتر مشهد است، توازن برنامه‌ریزی و مدیریتی تئاتر به هم می‌ریزد و نتیجه این می‌شود که برخی مدیران فرهنگی و هنری و نیز مسئولان انجمن خاک خورده نمایش استان فقط به تعداد نمایش‌های روی صحنه افتخار می‌کنند.

سیدجواد اشکذری، منتقد، نویسنده و کارگردان تئاتر

چرا آثار و نیز تماشاخانه‌ها را مدیریت هنری استان طبقه‌بندی و درجه‌بندی هنری نمی‌کند؟ آیا قیمت بلیتی که کارگردان بدون هیچ مکانیسمی تعیین می‌کند، نباید براساس کیفیت اثر باشد؟ آیا تماشاگر تئاتر که همیشه کنار هنرمندان نمایش بوده و از آن‌ها حمایت کرده است، حق انتخاب آگاهانه را ندارد؟ متأسفانه وقتی اقتصاد یا بهتر بگوییم مسائل مالی، وزنه قوی‌تری در برابر مفاهیم و محتوای تئاتر مشهد است، توازن برنامه‌ریزی و مدیریتی تئاتر به هم می‌ریزد و نتیجه این می‌شود که برخی مدیران فرهنگی و هنری و نیز مسئولان انجمن خاک خورده نمایش استان فقط به تعداد نمایش‌های روی صحنه افتخار می‌کنند.

نگارستان

برگزاری «شور» در مجتمع امام رضا(ع)

نمایشگاه نقاشی «شور»، شامل آثار سمیرا امیریان از ۲۸ تیر تا ۳ مرداد در دو نوبت زمانی ۱۰ تا ۱۲ صبح و ۱۶ تا ۱۸ عصر در نمایشگاه مجتمع فرهنگی هنری امام رضا^(ع) برگزار می‌شود.

نمایشگاه «برش» در «بن بست»

نمایشگاه نقاشی «برش»، شامل آثار ریحانه جاوید اسما و الهام عرفانیان از ۳۱ تیر تا ۳ مرداد، بین ساعات ۱۷ تا ۲۱ در هنرخانه بن بست برگزار می‌شود.

برگزاری «مشق رنگ» در «رضوان»

نمایشگاه گروهی نقاشی به نام «مشق رنگ»، از ۲۵ تا ۳۰ تیر، در نگارخانه رضوان برگزار می‌شود. آثار این نمایشگاه که حاصل فعالیت هنرجویان مکتب هنر رضوان، زیر نظر عطاء...، شاگری است. بیشتر شامل نگارگری، تذهیب، گل‌ومرغ می‌شود. زمان بازدید از نمایشگاه، صبح‌ها از ساعت ۹ تا ۱۳ و عصرها از ساعت ۱۷ تا ۲۰ است.

اخبار هنری مشهد

خوانش «جیگی جیگی ننه خانم» در «بافت»

نمایشگاه «جیگی جیگی ننه خانم» به نویسندگی و تهیه‌کنندگی محمد برومند و کارگردانی احمد مینایی، امروز سه‌شنبه ساعت ۱۸ در مکتب بافت خوانش می‌شود. در این خوانش نمایشنامه، مهران مطیع، علی ساعتی، امیرزرفقیان،

مهتاب معترفی‌پناه، حسین رستمیان، احسان صبورچنتی، ویدا ضمیری اخلاقی، صدیقه چک و علیرضا قبادی به عنوان خوانشگر و جمشید جوان‌شیر به عنوان نوازنده دوتار فعالیت می‌کنند.

گزارش جیبی

اکران «بومرنگ» در پاتوق فیلم مشهد

در سومین برنامه از پاتوق فیلم مشهد، «بومرنگ»، اثری از اشکان ضیایی، فیلم‌ساز مشهدی، در پردیس سینمایی هویزه به نمایش درآمد. به گزارش سینما خراسان، برنامه پاتوق فیلم مشهد عصر شنبه به همت انجمن تهیه‌کنندگان فیلم بلند این شهر با هدف نیازسنجی و برقراری ارتباط با فیلم‌سازان و منتقدان برگزار شد که استقبال خوبی را نیز در پی داشت. اشکان ضیایی، نویسنده و کارگردان فیلم «بومرنگ»، در نشست تحلیل فیلم که بعد از نمایش آن برگزار شد، گفت: این فیلم در سال ۱۳۸۹ به تهیه‌کنندگی مصطفی نوکار و با حضور بازیگرانی از جمله روناک یونس، سعید تهرانی، محمود جعفری، الیزابت آمینی و محمود مقامی ساخته شد. ضیایی افزود: وقتی بعد از ۱۲ سال فیلم خود را دوباره روی پرده سینما تماشا کردم، برای من بسیار جذاب بود؛ زیرا با اینکه فناوری فیلم‌سازی بسیار تغییر کرده و «بومرنگ»، با نسل قدیم فیلم‌برداران چه در زمینه تصویربرداری و چه در زمینه تدوین ساخته شده است، هنوز کیفیت بسیار مناسبی دارد و از این موضوع خرسند هستم. وی درباره علت نام‌نهادن «بومرنگ» بر روی این فیلم گفت: «بومرنگ» یک وسیله‌شکار در استرالیاست که شما وقتی آن را پرتاب می‌کنید، باطی همان مسیر به سوی شما بازمی‌گردد. مضمون این فیلم نیز همین گونه است، درحالی‌که از انجام برخی کارها در طول روز نیت بدی ندارد. می‌توانیم است کارهای ما عواقب ناخوشایندی برای دیگران به دنبال داشته باشد. سینماگر مشهدی افزود: در واقع ما آگاه نیستیم که برخی اتفاقات بد، می‌تواند از خود ما شروع شده باشد. یک اشتباه کوچک و سهل‌انگاری از سوی ما ممکن است نتایج بدی را به دنبال داشته باشد و عواقب آن به سوی ما بازمی‌گردد. گاهی اوقات متوجه انعکاس و عواقب بد کارهایمان می‌شویم و گاهی هم متوجه نمی‌شویم. وی یادآوری کرد: نوشتن فیلم‌نامه «بومرنگ» در نتیجه اتفاقی بود که برای من رخ داد. نمایش فیلم قبلی ایستگاه نیز باز خورد‌های جالبی داشت. فردی تایک هفته برای من پیامک می‌فرستاد و از تأثیر تماشا‌ی این فیلم بر روی زندگی اش می‌گفت یا سعید تهرانی، بازیگر فیلم، گفته بود که «بومرنگ»، توانسته است برادر اهل موسیقی اش را که هیچ علاقه‌ای به سینما نداشته است، به این عرصه علاقه‌مند کند، به طوری که این فیلم را خرید و به چند نفر هدیه کرده است.